

Výnimočnosť svätého Jána Krstiteľa

Čože len bude z tohoto dieťaťa? Táto otázka robila ťažkú hlavu tým, ktorí prežili okolnosti narodenia Jána Krstiteľa. To, že sa s týmto dieťaťom dialo čosi zvláštneho, bolo všetkým od začiatku zrejmé. Až príliš veľa skutočností prebiehalo ináč, ako bolo bežne zvykom. Alžbeta, žena v pokročilom veku, otehotnie. Jej mužovi Zachariášovi sa zarazí reč, keď sa mu dostáva prisľúbená správa o tehotenstve jeho ženy. A – akoby to ešte nebolo dosť – dieťa má nosiť nové, iné meno, ako bolo meno po otcovi. A to znamená: normálne to nemôže byť čistá záležitosť. Jednoducho bolo až príliš veľa toho dobrého, aby sa človek nad tým nepozastavil. Čože len bude z tohoto dieťaťa? Skepsa a zvedavosť, záujem a predpovedanie sa točia okolo tejto otázky. My, ako dnešní poslucháči, to máme jednoduchšie. Nestojíme predsa, pokiaľ ide o Jána Krstiteľa, pred neistou budúcnosťou. Naša otázka môže byť položená aj ináč. A potom bude znieť: Čo sa stalo vlastne z tohoto dieťaťa? Kto sa takto pýta, pripúšťa vývoj, vznikanie. Vývoj, ktorý neprebíha len na ceste toho, čo bolo od narodenia pevne stanovené. Najprv sa Ján stáva tým, čím neskôr potom je. Čo sa stáva z tohoto dieťaťa? Kto sa takto pýta, napokon pripúšťa, že sám Boh koná na Jánovi, že v živote Jána Boh sám má svoju ruku v tejto hre. Tak ako ľahko a samozrejme nám vychádza meno Ján Krstiteľ z úst na jednej strane, tak málo ono z druhej strany zodpovedá dejinám. Ináč povedané: Ján sa nenarodil ako Krstiteľ. Až na Božie zavolanie, ktoré začuje na púšti, stáva sa Ján tým, čím neskôr je: Krstiteľom. Krst ako taký nie je jednoducho zbožnou procedúrou. Kto sa dá pokrstiť, ukazuje, že sa chce pustiť na inú životnú cestu ako predtým. Tento životný obrat je to, čo Krstiteľ označuje ako obrátenie. Kto má takéto poslanstvo – poslanstvo obrátenia - ohlasovať, a na znak toho aj ľudí krstí, nebude stáť obďaleč ani pred sebou samým. Len ten, kto sa skutočne obrátil, kto zakúsil vo svojom živote Božiu ruku, stáva sa tým, komu sa uverí, keď bude druhým hovoriť o obrátení. Veľkosť Jána Krstiteľa nespočíva v tom, že Ján túži byť veľkým, že sa azda pokladá za dôležitejšieho, ako je. Veľkosť Jána Krstiteľa spočíva v tom, že je svojim životom pripravený ukázať na Toho, ktorý príde po ňom. Predĺžený prst na Isenheimerskom

oltári od Grünewalda je taktiež dostatočným poukázaním na to: Tam je znázornený Ján ako ten, kto ukazuje celkom radikálne preč od seba a poukazuje na iného, na Ježiša. Toto poukázanie na Ježiša robí samého Jána Krstiteľa ukazovateľom cesty. Ten, kto ukazuje cestu, nie je niekto, kto nazbieral vedomosti a poznatky, aby sa blysol. Ukazovateľom cesty je jedine ten, kto ukazuje na Ježiša, na Mesiáša. No k čomu je vlastne potrebný taký človek, akým je Ján, ktorý ukazuje cestu, keď Mesiáš už prišiel? Potrebujeme takéto poukázania, pretože slovo Krstiteľa z Jánovho evanjelia stále platí, že Mesiáš stojí naďalej mnohokrát nepoznaný medzi ľuďmi! A aby sme spoznali Nepoznaného, svet potrebuje takýchto ukazovateľov ciest, akým bol Ján Krstiteľ. No Ján Krstiteľ napokon neukazuje len a výlučne na Ježiša. Ukazuje aj na rany, ktoré si ľudia spôsobujú a ktoré potom radi zakrývajú. Jednou takouto ranou je manželstvo Herodesa s Herodiadou, manželkou jeho brata. Ján v tomto prípade neustupuje. Bez toho, aby sa unavil, povie Herodesovi pravdu do očí a za túto pravdu musí napokon položiť aj hlavu. Vydávať svedectvo – to potom znamená: ohlasovať nielen Krista. Vydávať svedectvo – to potom znamená aj vytvárať podmienky pre to, aby prišiel sám Kristus a upratol možné prekážky z cesty každého jedného z nás. Takáto prekážka jestvuje okrem iného aj tam, kde sa vo svete hovoria a potom aj žijú nepravdy. Ján vydáva výrazné svedectvo, aby boli demaskované životné lži ako také, prostredníctvom Kristovho príchodu. Nepripustenie nijakých polopráv a výhovoriek, ale priame polozenie prsta na ranu, ukazuje odvahu Jánovho svedectva. A tu práve je zdôvodnené to fascinujúce na Jánovi: nie v tom, že žije tak konzekventne, čo normálny smrteľník ani nemôže nasledovať, ale v tom, že ukazuje na Krista, pričom nestráca z očí ľudí. Týmto ochraňuje Ján Krstiteľ to základné na kresťanstve, totiž, že Boh a človek patria spolu. Do kolisky to Jánovi položené nebolo. Musel sa to naučiť. A on sa to v priebehu svojho života skutočne aj naučil. V tom nám môže byť Ján Krstiteľ azda pri všetkej cudzosti naozaj vzorom.

K Tebe sa utiekam,
môj Bože, ochraňuj ma!
Taktohľa hovorím Ti: si môj Pán!
Niet pre mňa nikde šťastia mimo Teba.
Vo svätých Tvojej krajiny mám záľubu
a k nim sa pritúlím.
Lebo tí, čo si iných bohov hľadajú,
zbytočne trpia bolesťou.
Ja cudzím bohom obeť neprelejem,
ich mená do úst nevezmem.

Pán je môj údel dedičný,
môj kalich.
On zaručuje podiel môj.
Na pekných miestach pripadol mi podiel,
ach, páči sa mi, prekrásny!
Ešte i v noci ma to upomína.
Ach, mám Ho stále,
Boha pred sebou.
Ak po boku mi bude, pretrvám.

Nuž teší sa mi srdce,
i duša sa mi teší.
I moje telo bude v bezpečí.
Lebo ma v ríši smrti nenecháš,
nedáš mi vidieť jamu hrobovú.

Lež ukážeš mi chodník života.
Pred Tvojou tvárou svieti radosť čistá,
v pravici Tvojej večná blaženosť.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Prvá kniha žalmov. *Prebásnil Milan Rúfus*

Túžba po zmene miesta

„Nechcete si so mnou náhodou vymeniť miesto?“ trocha podráždeným hlasom reagovala úradníčka na poznámku klienta. Ten pravdepodobne zašiel príďaleko, keď sa jej pokúšal v niečom poradiť. Možno už nemohol vydržať. Preto prekročil hranicu únosnosti. Stáva sa, že by sme si najradšej s niekým vymenili miesto. Pretože činnosť niektorých ľudí sa nám vidí pomalá, nekompetentná alebo málo dôstojná. Jednoducho im chceme ukázať ako na to.

Evanjelium podľa Marka hovorí o tiesnivej situácii, v ktorej sa ocitli apoštoli. Plavili sa na lodi s Ježišom na palube. Všade okolo bola hrozná búrka a učiteľ z Nazareta spal na poduške. Možno niektorému z apoštolov prebleskla myšlienka: „Čo by som dal za to, keby sme si mohli vymeniť miesto? Ježiš nech bojuje s búrkou, veď je Boží Syn, a my si zatiaľ pospíme.“ Nik vtedy netušil, že raz nastane situácia, keď si úlohy vymenia. Svätý Matúš píše o tom, ako sa Ježiš v sprievode Petra, Jakuba a Jána ocitol na pozemku, ktorý sa nazýva Getsemani. Išlo o jeho bezprostrednú prípravu na krušné obdobie Kalvárie. Svätý Matúš píše, že na neho doľahli smútok a úzkosť. Ježiš vtedy nespál. Spali tí, čo ho sprevádzali. Vyčítal im, že nie sú schopní s ním bdiť. Ježiš Nazaretský vedel, že úloha, ktorá ho čaká, je nezastupiteľná. S nikým si nemohol vymeniť miesto a ani nechcel.

S kým by sme si najradšej vymenili miesto? Láka nás post človeka, ktorý niečo má, niečo veľké vlastní. Je zabezpečený a nie len to. Jeho imanie narastá. Láka nás aj miesto človeka, o ktorom sa hovorí. Nezáleží, či v dobrom, alebo zlom, či pravdivo, alebo lživu, hlavne, že je v centre záujmu. A čo tak zaujať post Ježiša aspoň na chvíľu? Neboli by sme prví. Evanjeliá spomínajú istého Šimona z Cyrény, ktorý pomáhal Ježišovi niesť kríž. Zrejme nie celkom dobrovoľne, no predsa. Stačí stráviť 24 hodín pri lôžku ťažko chorého človeka. Posluhovať mu a niesť jeho kríž. Stačí nastúpiť na post matky, ktorá sa stará o niekoľko detí a zároveň o chod domácnosti. Stačí sa postaviť pred úlohu niekoho, komu zhorel príbytok, komu sa stratilo dieťa, komu niekto z rodiny zahynul pri dopravnej nehode. Od života máme veľa ponúk, aby sme aspoň chvíľu poniesli pomyselný Ježišov kríž. Svet a Cirkev nás potrebujú bdejúcich a nespaciach. Zdá sa, že Ježiš spí a nevšima si našu situáciu. No v pravý čas vstane a predstavi svoju silu a lásku. V prvom rade tým, ktorí sú s ním na jednej lodi.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

- Minulú nedeľu sa konala pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti.

Vyzbieralo sa 352,35 Eur. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: *Pán Boh zaplatí!*

- V piatok bude zbierka „Halier sv.Petra“

Kompromisy

Je to Duch Svätý, kto roznečuje našu túžbu po skutočnom a plnom živote s Bohom, kto nám umožňuje opravdivo počuť Božie slovo. Duch Svätý v nás prebúda živú vieru a dáva nám silu pre každodenný život, niekedy aj pre duchovný boj, aby sme čelili všetkým pokušeniam a všetkým parazitom skutočného života.

Pri postupnom pôsobení Ducha Svätého veľmi záleží na tom, čo a do akej miery si človek nechá povedať, ako veľmi sa rozíde s vecami a skutočnosťami, ktoré sú nezlučiteľné s Duchom Božím, pretože Duch Boží a duch sveta (duch bezbožnosti) sa neznášajú - jednoducho niektoré veci sa skutočne nedajú zlúčiť: Nie je žiadne spoločenstvo medzi svetlom a tmou, medzi Kristom a Belialom (porov. 2 Kor 2, 14-15), ako hovorí Písmo.

Žiaľ, mnohí sa snažia zlúčiť nezlučiteľné: žiť v Otcovom dome, ale tak trochu aj pri prasciach vo vzdialenej zemi (ako mámotratný syn v podobenstve), prípadne to pružne striedať. V živote Kristovho učeníka však nastávajú chvíle, keď si musí ujasniť, koho bude počúvať a na koho strane vlastne stojí.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD „Učenie“

Sväté omše v 12.týždni cezročného obdobia (B)

25.VI. pondelok *«Missa tridentina»*

18.00 Za *† členov rodiny*

26.VI. utorok

18.00 Za *zdravie a Božie požehnanie pre rodičov a súrodencov*

27.VI. streda

18.00 Za *† dobrodincov, priateľov a známych*

28.VI. štvrtok sv.omša zo sviatku sv.Petra a Pavla

17.15 *Adorácia + posvätný ruženec*

18.00 Za *† príbuzných*

29.VI. piatok *slávnosť sv.Petra a Pavla – prikázaný sviatok*

18.00 Za *† Ladislava Brečana a rodičov*

Lektori: Polakovič P., Jelínek E.

30.VI. sobota

08.00 Za *živých a † členov ružencového bratstva*

Upratovanie kostola č.d. 254 – 284

1.VII. 13.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 Za *† Augustína a Máriu Gašparovičových a ich rodičov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

10.00 Za *farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14.00 Posvätný ruženec, litánie, výmena ružencových Tajomstiev

Liturgický kalendár

25.VI. pondelok	sv. Maxim, biskup
26.VI. utorok	sv. Ján a Pavol, mučeníci
27.VI. streda	sv.Cyryl Alexandrijský, biskup a učiteľ Cirkvi
28.VI. štvrtok	sv. Irenej, biskup a mučeník
29.VI. piatok	sv. Peter a Pavol, apoštoli, - slávnosť – prik.sviatok
30.VI. sobota	Prví svätí mučeníci Cirkvi v Ríme

Slovo na dnes

Čo nám hovoria svätí - pokračovanie
Svätá Terézia z Avily (1515- 1582)

Pravá a falošná pokora

Chráňte sa tiež, dcéry moje, pokory, ktorá nás vrhá do tých najživších obáv a nepokojov nad veľkosťou našich hriechov. Diabol nám ju vnuká rozličnými spôsobmi... Duše vtedy všetko, čo robia, považujú za nebezpečné; všetko vykonané dobro sa im zdá zbytočne. Zachvátené touto malomyseľnosťou ochabnú, cítia sa neschopné akéhokoľvek dobra, lebo sa domnievajú, že všetko, čo je u druhých chvályhodné, je u nich zlé.

Ani tá najväčšia pokora nevyvoláva nepokoj, neuvádza dušu do zmätku a rozorvanosti, prináša skôr pokoj, radosť a uvoľnenie. Duša pri pohľade na svoju úbohosť jasne vidí, že si zaslúži peklo, čo ju nesmierne sužuje; zdá sa jej, že všetky tvory ňou právom musia pohŕdať, a takmer sa neodváža prosiť o milosrdenstvo. Ak je však pokora pravá, toto úsilie a námaha rozprestrie v duši takú lahodnosť a uspokojenie, že duša túži, aby v nej mohla zotrvať navždy. Pokora dušu neznepokojuje a nekvári, naopak, dáva jej rozlet a uschopňuje ju slúžiť Bohu. Falošná pokora všetko uvádza do zmätku a nepokoj, načisto rozvracia dušu a trýzni ju. Podľa môjho názoru diabol by nám rád nahovoril, že máme pokoru, a potom, keby mohol, priviedol by nás aj k tomu, aby sme stratili všetku dôveru v Boha (Cesta k dokonalosti, kap. 39.).

Mária od Vtelenia (1566-1618)

Odozvanosť do vôle Božej

Keby sme čo len na chvíľku mohli duchovným zrakom nazrieť, koľko dobroty a milosrdenstva je v Božích zámeroch s každým jedným z nás (ba aj v tom, čo nazývame nemilosťou, zármutkom a horkosťou), celí šťastní by sme sa vrhli do náručia Božej vôle, tak ako sa malé dieťa vrhá do náruče svojej matky. Všetko by sme robili s úmyslom páčiť sa Bohu a zotrúvali by sme v svätom pokoji a mieri, pevne presvedčení, že Boh je našim Otcom a že túži po našej spáse väčšmi ako my sami.

Svätý Páter Pio (1887-1968) Taliansky kapucín, stigmatizovaný

Pokoj je prostota ducha, vyrovnanosť svedomia, spokojnosť v duši, puto lásky. Pokoj je usporiadanosť, je to harmónia znejúca v každom z nás, je to trvalá radosť, ktorá sa rodí zo svedectva čistého svedomia, je to svätá

veselosť srdca, v ktorom kraľuje Boh. Pokoj je cesta k dokonalosti alebo lepšie: tam, kde vládne pokoj, sídli aj dokonalosť. A diabol, ktorý toto všetko veľmi dobre pozná, robí všetko, aby nás olúpil o pokoj. Duša má smútiť len pre jedno: ak urazí svojho Boha. Ale aj v tomto bode musíme byť veľmi opatrní: áno, musíme ľutovať svoje chyby a zlyhania, ale naša bolesť nech je mierna a nech sme vždy plní dôvery v Božie milosrdenstvo. Majme sa na pozore pred určitými výčitkami a hryzením svedomia, lebo tie najčastejšie pochádzajú od nepriateľa a majú narušiť náš pokoj v Bohu. Ak nás také výčitky a hryzenie svedomia privádzajú k väčšej pokore, k rýchlemu a pohotovému konaniu dobra, pričom nás neoberajú o dôveru v Boha, môžeme si byť istí, že pochádzajú od Boha. Ak nás však privádzajú do zmätku a robia nás nesmelými, nedôverčivými, lenivými, pomalými v dobrých skutkoch, určite pochádzajú od diabla. Odožeňme ich teda a hľadajme svoje útočisko a ochranu v dôvere v Boha.

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

Chlieb z neba vám nedal Mojžiš, ale môj Otec

(Jn 6, 30 - 35)

Púšť je skúškou pre človeka, ale aj pre celý národ. V púšti sa ukazuje, aké je srdce človeka, komu je verné. Cesta cez púšť sa nedá prekonať len tak. Človek potrebuje pomoc. Ježiš poukazuje, akú mannu - dar dostal celý izraelský národ v púšti Sín, keď putoval do zaslúbenej zeme. Ale tak, ako to nepochopil vtedy, tak to nechápe ani teraz. V púšti je dôležitá viera. Ona je bránou k pochopeniu pravdy o Bohu. Neverili, že Boh sa o nich postará. Ich zrak zostal visieť len na materiálnych veciach, na prázdnych hrncoch, ale ich viera neprenikla k podstate, že Boh je medzi nami! Manna je svedectvom, že on nikoho neopúšťa.

Kristus ukazuje, že sú dva druhy chleba: chlieb, ktorý sa môže pokaziť, nasýti iba dočasne, a chlieb, ktorý je pokrmom pre večný život. Chlieb na púšti bol znamením toho, čo ešte len malo prísť. Bol len pokrmom, chlebom pútnikov, ktorí putovali k cieľu. A Otec im ho dal, aj keď boli neverní a reptali.

Na vieru Boh človeka nenúti, ale dovoľuje mu ju. Už na púšti Boh zažíva s ľuďmi studenú vojnu. A Ježiš ju aj teraz pociťuje. Davy nechápu, chcú „kráľa chleba“. To chcel aj satan! Naplniť žalúdky, premeniť kamene na chlieb, sľúbiť prosperitu. Sme ľudia iba pre smrteľnosť?

Na každú otázku, ktorú nám nastoľuje život, je odpoveďou Kristus.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

More milosrdenstva

Kňaz sa rozhodol hodiť sa z vysokého brala do mora. Cestou sa ešte zastavil u spriateleneho kňaza, aby sa s ním rozlúčil. Porozprával mu príbeh svojho smutného života: Ako nemiloval Boha a neslúžil ľuďom, ako zhršil proti všetkým prikázaniam a ľuďom bol na pohoršenie. Jeho vina je priveľká, nemôže už počítať s Božím milosrdenstvom.

Priateľ mu na to povedal: „Vieš predsa, že Božie milosrdenstvo je nesmierne veľké. Boh nám vždy ponúka svoju odpúšťajúcu lásku. Treba ju len prijať.“

Ale kňaz sa nedal utešiť: „Moje srdce je ako vedro plné trhlín a dier. Len čo Boh doňho vleje svoje odpustenie, stratí sa!“

Tu ho priateľ chytil za ruku. „Možno je tvoje srdce porovnateľné s deravým vedrom. Ale keď ho vrhneš do mora milosrdnej Božej lásky, je jedno, koľko trhlín v ňom je, lebo more Božej lásky ho obklopuje znútra i zvonku, zhora i zdola a zo všetkých strán.“

Rok nad evanjeliom

Vy ste soľ zeme

V knihe Malomocný kráľ sultán Saladin, vcelku dobro-myseľný človek, uvažuje nad kresťanskými Frankami. Podľa jeho skúsenosti sú svárliví, malicherní, hrabiví, ukrutní a márnomyseľní: „Nebolo možné v nich nájsť nič, čo by dokazovalo, že sa stýkajú s Bohom a že ich ten dotyk posväčuje. Pravda, boli aj výnimky - kráľ Baluin IV., arcibiskup Wilhelm - ale zriedkavé...“

Ak bol tento sultánov posudok pravdivý, tak bol smutný. Kresťan má byť soľou zeme.

Soľ zeme... Francúzsky konvertita A. Frossard napísal knihu Boh jestvuje, ja som sa s ním stretol. Dosť smutne píše o tom, že už od detstva takmer nik okolo neho nehovoril o Bohu a o evanjeliu. „Mlčali aj kresťania našej dediny, ktorí by nás boli mohli poučiť. Nebadali sme účinky ich nábožnosti. Nemali sme ani potuchy, čo im ich nábožnosť dávala, okrem hojnejších koláčov na väčšie sviatky.“

Je to tvrdý posudok. A ako je to dnes? Ako je to s nami? Sme soľou zeme? Je to naozaj tak? Nevyvetrali sme? Prizrieme sa... Možno len ospanlivo pracujeme s inými na stavenisku zeme. Možno splníme kde-tu nejaký príkaz, aby nás raz neprekvapilo, keď čas ubehne. Ježiš predsa povedal: „Vy ste soľ zeme.“ (Mt 5,13) A my často nevieme ani čo robiť, ani ako to robiť. Vyvetrali sme? Pošliapu nás? Alebo sa prebudíme a vzbopíme?

My všetci, ktorí spolutvoríme Cirkev, máme byť soľou. Máme prežívať svoju dobu vo všetkých jej starostiach a zápasoch. Všetko pred Bohom v Kristovi. Cirkev sa prejavuje v drobnej dennej činnosti svojich veriacich, v ich solidarite s obcou, národom i kontinentmi. Cirkev má byť cez veriacich stále otvorená novým a novým problémom sveta a dejín a má pomáhať ich riešiť. Každý z nás musí v tejto úlohe obstáť. Musí prekonávať sám seba, mať oči otvorené, obohacovať svoje názory, učiť sa od iných, zostávať pružný, hľadať a tvoriť uprostred spoločenstva ostatných ľudí, našich bratov.

Sme soľou, preto musíme byť akoby rozpustení v spoločenstve. Soľ neplní poslanie, ak ostáva monolitom pod zemou, ani vtedy, ak je vo vreci. Musí sa roznieť, rozdrobiť a rozpustiť. Potom plní svoje poslanie. A kresťan? Nemôže sa uzatvárať a byť soľou vo vreci. Máme uchovávať svet pred skazou. Máme ho robiť prijateľným a znesiteľným i pre druhých. Každý tam, kde je. Nemusí nás byť veľmi vidieť.

Rozpustenú soľ nevidieť - a predsa účinkuje. Tak to robili svätí, plní Božieho ohňa viery. Svätý František hovorí o tom svojmu spoločníkovi: „Keby si nebol pri mne ty, brat León, rozprával by som o Bohu kameňom, mravcom a olivovým listom. Moje srdce je na prasknutie. Ak ho neotvorím, hrozí mu, že pukne!“

Našťastie aj dnes je medzi nami mnoho živej a horúcej viery. Všade okolo nás. Len jeden príklad. Je večer, zotmelo sa. Ticho pozorujem chudobné rehoľné sestry Najsvätejšieho Spasiteľa v záhrade. Modlia sa do noci večernú modlitbu. A v tichu hasnúceho dňa zaznieva prosba za prosbou:

„Odpusť hriešnikom. Pomôž chorým a trápeným. Požehnaj našich svetských predstavených. Modlime sa za tých, ktorí nám škodili a ktorí nám robia zle. Odpusť nám naše previnenia...“ Modlia sa za všetkých a za všetko.

Kto na svete ešte takto zmyšľa? Kto je ešte taký ľudský? Kto je taký sociálny? Kto taký pokorný?

Cirkev vedie milióny veriacich k tomu, aby boli soľou zeme. Pripomína im slovo evanjelia. Dotklo sa toto slovo i mňa?

Ak ťa zväzda oko...

T. Merton v knihe Hora siedmich stupňov píše: „Skúsenosť ma naučila veľkej mravnej zásade, že je absurdné triediť svoje vlastné činy do dvoch skupín - jedny do ťažkých hriechov, všetko ostatné do skupiny, čo nie je ťažký hriech. A je absurdné byť voči prvej kategórii prísny a voči druhej zhovievavý. Toto klamné delenie činov je mnohým veriacim na skazu. Nie je to také nebezpečné, kým sú zaujať prácou a povinnosťami. Ale nech ich Boh chráni, keď odídu na prázdniny alebo keď príde piatok večer... Čiastočná opitnosť nie je sama osebe azda ťažkým hriechom. Ani chvíľka hry v karty o peniaze. Ani film s určitými surovosťami. Mnohí si časom na to navyknú a bezmála argumentujú: keďže to nie je ťažký hriech, je to dovolené, niet v tom nič zlého. A to je už otrasné.“

Ježiš chápe zlo v jeho hĺbke, nielen na povrchu a v tom, čo sa už dá vidieť. Sleduje zlo až do neviditeľného vnútra človeka. To, čo prepukne v zlom slove, v ublížení, vo vražde, v nečistom skutku - to bolo už v zlom zmyšľaní. Skutok má svoje predstupne. Pochádza z myšlienky či túžby a vyjadruje sa slovami a činom. Ak pripustíš zlo v myšli, časom ho vyslovíš. Ak pripustíš zlo v slove, už si ho napoly uskutočnil. Ak teda vedome pripustíš zlú myšlienku, už si napoly vykonal zlý čin.

Ježišovi nejde len o ruku, aby neudrela. Človek má byť dobrý celý. Človek sa neprejavuje iba navonok. Rovnako, ba oveľa dôležitejšie je to, čo sa odohráva v jeho vnútri. Ak je zlé robiť isté veci, tak je zlé na ne už myslieť. Akoby Ježiš hovoril: Zahodte svoju hygienu, ktorou sa snažíte zachovať si čisté nechty a ruky, ktoré predtým kradli. Odhodte športovanie, ak vás má udržovať len v kondícii, aby ste druhým vrazilí presný úder. S takouto hygienou a cvičením celí zahyniete!

Ježiš ide vo svojich požiadavkách až na dno. Šľahá zlé myšlienky a zlé zámyery takisto ako zlý čin. Nečakajte, aby sa vaše zlé myšlienky prejavili aj navonok - hovorí. Nečakajte, aby sa rozvinuli až po viditeľné násilie a okatú nespravodlivosť. Nepestujte svoj hnev a vnútornú pomstivosť až do psychózy a neurózy alebo po nevykoreniteľné návyky! Choďte až na koreň zla, až na dno svojho srdca! Vzprite sa už prvému pokúšaní oka!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku